

TRAGEDIJA.

Vse mesto zmučeno molči
in sanja sanje težkih noči . . .

Gigant le črni čuje,
vso noč že dela, vso noč kuje, kuje.
Ko da pošast bi bruhala
— iz žrela plameni in iskre švigajo,
črno temo užigajo —
in plamen vsak — ko curek rdeč krvi
bi šinil v vzduh, v razpaljene plasti,
s kipečim puhom jih oškropil in usahnil . . .
In gledam, skozi noč prodirajo oči:
železje vse očrnjeno bobni
in kladivo ob kladivo udarja,
jek jeku jezno odgovarja,
kolesja se vrte in hrujejo,
jermeni sičejo,
s trenutki v diru mrzličnem tekmujejo,
ki nedosežni v noč se umičejo . . .
Usahle, medle roke v prah se sklanjajo
in pitajo trepetajoč giganta
— in žrela se odpirajo, požirajo
požrešna in priganjajo,
roke se sklanjajo . . .

»Otroci, tiho! Še ne spite?
Ste žalostni? . . . Seveda . . .
zdaj mamice ni več in očka ni pri vas,
le glad prihaja vsak dan v vas,
iz kota vsakega vas gleda
s pošastnimi očmi sestradan volk . . .
Bolestna misel, na smrt žalostna,
vso noč ob posteljicah, s solzami rošenih,
vas straži, v sanjah vam kramlja
in z vami plaka in z vami čaka
dne zaželjenega . . .«

DREVO.

Moj sad je bil že zibelka stoterih
in stoterih je bil že zadnji dom —
a jaz še tebi šumim

Trenutki beže,
stroji vsi divji bobne,
besne in priganjajo . . .

»Nikar, nikar ne plakajte!
Samo do jutra še zatisnite oči . . .
Seveda . . . Obleke ni
za Ivančka . . . in ti za svečo si prosila,
da prvič k svetemu bi obhajilu šla,
in svečice nisi dobila . . .
In ti tudi nimaš mirnega sna?
Le tiho, mali, sladko zaspi . . .
pa ko se zbudiš, bo očka pred tabo
in štruco, prebelo štruco bo prinesel s sabo
in bo izbrisal solze iz oči . . .«

Srce z otroki se zgovarja
in mož že šteje hipe
in pomlajen se sklanja v prah.
Orjak rohni, udarja . . .
Usahle mišice v rokah
so zadnje kapljice iztisnile.
Gigant besni, široko žrelo zazija,
en hip — en mah
— in v hrušč jermeni siknejo,
skoz vzduh glasovi viknejo
pretrgani — —
In zahrešče kosti,
srce pod sikajočo pesmijo vzdrhti,
izpod zobov
zabrizgne zadnji curek
očetove krvi — — —
— — — — — — — — — —
In krik sirot
je planil v noč bolno,
v brezdanjo temo
je začrtal življenja pot.

Jože Plot.

in še tebe preživim,
in ko me še kdo bo poslušal ob lepih večerih,
mu pesem od kraja ponovim.

Jos. Lovrenčič.